

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 16. czerwca 1906.

Treść: *M* 116. Ustawa, dotycząca dobrodziejstw, przyznanych przez państwo ze względu na cele ustawy krajowej Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim z dnia 17. lutego 1905, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 40, o utworzeniu włości rentowych.

116.

Ustawa z dnia 12. czerwca 1906,

dotycząca dobrodziejstw, przyznanych przez państwo ze względu na cele ustawy krajowej Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim z dnia 17. lutego 1905, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 40, o utworzeniu włości rentowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Posiadaczom zapisów rentowych, jakie na zasadzie ustawy krajowej z dnia 17. lutego 1905, Dz. ust. i rozp. kr. Nr. 40, mają być wydane przez Królestwo Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim, przysługuje pod względem zaspakajania pretensyi z tych przedmiotów majątkowych, które stanowią dla nich rękojmię kaucyjną, prawo pierwszeństwa przed innymi rościcielami; wobec tego inne osoby, których pretensye nie zasadzają się na zapisach rentowych, mogą uzyskać pozwolenie egzekucyi na tego rodzaju przedmiotach majątkowych tylko o tyle, o ile to nie narusza rzeczonoego prawa posiadaczy zapisów rentowych.

Jeżeli na przedmiotach majątkowych, stanowiących rękojmię kaucyjną, prowadzą egzekucyę osoby trzecie, to sąd na wniosek komisarza rządowego winien ograniczyć pozwolenie egzekucyi do miary, odpowiadającej postanowieniu, zawartemu w ustępie 1. Orzeczenie sądu co do takiego wniosku może być wydane bez wysłuchania stron.

§ 2.

Zapisów rentowych w §ie 1 wzmiankowanych, których emisya nie może przekraczać kwoty maksymalnej 5 milionów koron, wolno używać do lokowania kapitałów fundacyjnych, kapitałów zakładów pod nadzorem publicznym zostających, również pieniędzy sierocych, fideikomisowych i depozytowych, wreszcie po kursie giełdowym, ale nie powyżej wartości imiennej, na kaucyę służbowe i kaucyę w interesach kupieckich.

§ 3.

Krajowej Komisji włości rentowych, utworzonej w myśl ustawy dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim z dnia 17. lutego 1905, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 40, przysługuje co do podań, wnoszonych w celu wypełnienia zadań, włożonych na nią rzeczoną ustawą krajową — z wyjątkiem podań w postępowaniu sądowem sporowem — uwolnienie od należności stempowych.

Podobne uwolnienie przysługiwać ma także protokołom, zastępującym tego rodzaju podania.

Allegaty, dołączane do takich podań i protokołów, są wolne od stempla załączkowego.

§ 4.

Dokumenty, wystawione w celu wpisu i wykreslenia obciążenia kaucyjnego względem tych przedmiotów majątkowych, które stanowią rękojmię kaucyjną dla zapisów rentowych, a na których można uzyskać prawo hipoteczne, również wpisy tabularne, są uwolnione od opłat stempowych i od należności.

§ 5.

Pożyczkom rentowym, zaciągniętym stosownie do ustawy dla Królestwa Galicyi i Lodomerji i Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 17. lutego 1905, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 40, przysługuje uwolnienie od należitości za skrypt dłużny i za wpis hipoteczny prawa zastawu, o ile udzielone będą w celach, w §ie 2 lit. c rzeczoney ustawy krajowej oznaczonych.

O przyznanie tego dobrodziejstwa winna Krajowa Komisja włości rentowych lub też dłużnik prosić naczelną władzę skarbową pierwszej instancyi wprost albo za pośrednictwem urzędu podatkowego najpóźniej do dni 30 po wystawieniu dokumentu długu, dołączając do prośby potrzebne dowody.

Wypisy z ksiąg publicznych i kopie dokumentów, przedkładane w celu udzielenia pożyczek rentowych w pierwszym ustępie wzmiankowanych, względnie w celu uzyskania wymienionych także dobrodziejstw, są warunkowo uwolnione od należitości, o ile odnoszą się do rzeczonych celów.

Do podań i rekursów, wnoszonych w celu wyjednania dobrodziejstw w tym paragrafie oznaczonych, stosować się będzie postanowienia poz. tar. 44 g, ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 89).

Podania, wnoszone do Krajowej Komisji włości rentowych o udzielenie pożyczek rentowych, nie podlegają opłacie stempelowej.

§ 6.

Podstępne uzyskanie dobrodziejstw §u 5 przez przytoczenie w dokumentach i dowodach okoliczności z prawdą niezgodnych będzie karane jako ciężkie przestępstwo skarbowe w myśl postanowień §u 85 ustawy z dnia 9. lutego 1850 (Dz. u. p. Nr. 50).

§ 7.

Krajowej Komisji włości rentowych przysługuje prawo ściągania drogą egzekucyi politycznej tak zalegających rent wraz z odsetkami zwłoki, jak i zwrotu podatków od włości rentowej przypadających lub premii ubezpieczenia od ognia i gradobicia (§ 13 powyższej ustawy krajowej), o ile je za właściciela takich włości zapłaciła.

Z podaniem o zezwolenie na polityczną egzekucję przedłożyć należy dokument zawarcia kontraktu pożyczki rentowej, ekstrakt tabularny, dokument na dowód uiszczenia podatków i premii ubezpieczenia i wypis z księgi głównej Krajowej Komisji włości rentowych.

§ 8.

Jeżeli osoba, przeciw której skierowana jest taka egzekucya, sądzi, że pretensya, podniesiona drogą egzekucyi politycznej prawnie albo zgoła nie istnieje albo że jej suma nie zgadza się z kwotą przez Krajową Komisję włości rentowych podaną, to zarzuty swoje winna uczynić drogą skargi w tym sądzie lwowskim, który stosownie do wartości przedmiotu sporowego jest sądem właściwym. Z taką skargą może być połączony wniosek na wstrzymanie lub ograniczenie egzekucyi.

Po wniesieniu skargi można zarządzić na wniosek odłożenie egzekucyi, jeżeli obowiązany potrafi udowodnić na podstawie dokumentów bądź publicznych, bądź innych moc dowodu posiadających, że zarzuty, które przeciw pretensyi uczynił, są słuszne.

Do zezwolenia na odłożenie egzekucyi jest właściwym ten sąd, który posiadałby właściwość do wykonania egzekucyi na tej włości rentowej, o którą w danym razie chodzi. Przed wydaniem orzeczenia co do odłożenia egzekucyi wysłuchać należy Krajową Komisję włości rentowych.

O odłożeniu egzekucyi uwiadomić należy Krajową Komisję włości rentowych i władzę polityczną, która zezwoliła na egzekucję.

§ 9.

Egzekucya sądowa może mieć miejsce tylko na podstawie tytułu egzekucyjnego.

§ 10.

Wykonanie tej ustawy, która zacznie obowiązywać od dnia ogłoszenia, polecam Ministrom skarbu, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 12. czerwca 1906.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Klein wkr.

Korytowski wkr.

Bienert wkr.